

Sygn. akt I C 1583/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lipca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Daria Ratymirska

Protokolant: sekr. sąd. Daria Paliwoda

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 lipca 2017 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa (...) w W.

przeciwko M. D.

o zapłatę kwoty 3.917,01 zł

I. oddała powództwo;

II. zasądza od strony powodowej (...) w W. na rzecz pozwanego M. D. kwotę 1.217 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

(...) w W. wniósł o zasądzenie od M. D. kwoty 3.917,01 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 1.234,45 zł od dnia 29 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty oraz z maksymalnymi odsetkami ustawowymi od kwoty 2.682,56 zł od dnia 29 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, a także zasądzenie zwrotu kosztów postępowania.

W uzasadnieniu strona powodowa wskazała, że wierzytelność dochodzona pozwem wynika z braku zapłaty przez pozwanego z tytułu umowy kredytu gotówkowego zawartego w dniu 24 sierpnia 2006 r. z (...) Bank S.A., będącego poprzednikiem prawnym (...) Bank S.A. w W.. Pierwotna kwota kredytu wyniosła 1.967,73 zł. G. (...) Bank przelał na rzecz strony powodowej umową z dnia 22 kwietnia 2015 r. wierzytelność względem pozwanego.

W dniu 8 lutego 2016 r. Sąd Rejonowy w L., w sprawie o sygn. akt (...), wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zgodnie z żądaniem strony powodowej.

Na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w L. z dnia 14 lipca 2016 r., wydanego w sprawie o sygn. akt (...), opisany powyżej nakaz zapłaty został uchylony w całości, a następnie, na mocy prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego w L. z dnia 1 sierpnia 2016 r., wydanego w sprawie o sygn. akt (...), postępowanie w sprawie zostało zawieszona.

Postanowieniem z dnia 23 stycznia 2017 r. Sąd Rejonowy w L., wydanym

w sprawie o sygn. akt (...), podjął zawieszona postępowanie.

W dniu 26 stycznia 2017 r. Sąd Rejonowy w L., w sprawie o sygn. akt (...), wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zgodnie z żądaniem strony powodowej.

Pozwany złożył sprzeciw od opisanego powyżej nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości, podnosząc zarzuty: przedawnienia roszczenia, zarówno co do należności głównej jak i odsetek, braku legitymacji czynnej strony

powodowej, braku właściwości miejscowej Sądu Rejonowego w L., wnosząc o przekazanie sprawy do Sądu Rejonowego w Kłodzku oraz zakwestionował w całości istnienie wierzytelności objętej pozwem, a także wniósł o zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wskazał, że roszczenie jest przedawnione, bowiem, jak wskazał powód w pozwie, kredyt został udzielony na podstawie umowy z dnia 24 sierpnia 2006 r., a umowa kredytowa została wypowiedziana. Roszczenie stało się w całości wymagalne w 2006 r., bowiem pozwany nigdy nie spłacał przedmiotowej wierzytelności. Od tego dnia wierzyciel pierwotny rozpoczął naliczanie odsetek karnych, a zatem przyjmując trzyletni okres przedawnienia roszczeń związanych z działalnością gospodarczą, roszczenie powoda przedawniło się w 2009 r., a pozew został wniesiony w 2016 r. Odnośnie zarzutu braku legitymacji czynnej powoda, pozwany wskazał, że powód nie udowodnił skutecznie, aby nabył wierzytelność dochodzoną pozwem, a zbywca tej wierzytelności, nie zawiadomił dłużnika o jej zbyciu.

Prawomocnym postanowieniem z dnia 24 marca 2017 r., wydanym w sprawie o sygn. akt (...), Sąd Rejonowy w L. stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Kłodzku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 kwietnia 2015 r. (...) Bank S.A. w W. sporządził zawiadomienie do M. D., w którym poinformował, że dokonał sprzedaży przysługującej mu wierzytelności z tytułu umowy o kredyt gotówkowy o nr (...), zawartej w dniu 24 sierpnia 2006 r. na rzecz (...) w W..

Dowód:

- zawiadomienie – k. 30;

W dniu 29 kwietnia 2015 r. K.

(...) w W. sporządził wezwanie do zapłaty, w którym wezwał M. D. do zapłaty kwoty wierzytelności wymagalnej z tytułu usługi bankowej kredyt gotówkowy, świadczonej przez (...) Bank S.A. z dnia 24 sierpnia 2006 r, która nabył w drodze umowy cesji z dnia 22 kwietnia 2015 r., a dług określił na kwotę 3.824,54 zł.

Dowód:

- zawiadomienie – k. 31 -32;

W dniu 24 sierpnia 2006 r. M. D. zawarł z (...) Bank S.A. w K. umowę kredytu konsumpcyjnego gotówkowego o nr (...) na kwotę 1.967,73 zł, płatną w 25 ratach w okresie od 24 sierpnia 2006 r. do 25 sierpnia 2008 r.

Dowód:

- umowa kredytu – k. 108 – 109;

W tak ustalonym stanie faktycznym, Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na oddalenie w całości z uwagi na niewykazanie przez stronę powodową, aby posiadała legitymację czynną do wytoczenia niniejszego powództwa, a także skutecznie podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia.

Zgodnie z treścią przepisu art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Normie tej w warstwie procesowej odpowiadają przepisy art. 3 kpc, zgodnie z którym strony zobowiązane są przedstawiać dowody i przepis art. 232 kpc, według którego strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z jakich wywodzą skutki prawne.

Dla oceny zasadności żądania strony powodowej w pierwszej kolejności było zatem ustalenie czy w istocie strona powodowa jest uprawniona do wytoczenia powództwa przeciwko pozwanemu tj. czy w istocie legitymacją procesową dysponuje, w dalszej natomiast kolejności ocena merytoryczna zgłoszonego żądania pod względem stricte materialno - prawnym.

Przepis art. 509 § 1 kc stanowi, że wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2).

Strona powodowa nie przedłożyła umowy cesji (lub jej odpisu), na mocy której nabyła

w drodze cesji, wierzytelność przysługującą (...) Bank S.A. w K. względem M. D., ograniczyła się jedynie do twierdzeń zawartych w pismach procesowych oraz przedłożyła pism, w których wszakże wskazany jest pozwany, lecz brak jest jakiegokolwiek dowodu, aby pisma te zostały doręczone pozwanemu, a zatem brak jest możliwości do uznania, że wykazała należycie, aby nabyła ona wierzytelność względem pozwanego.

W sytuacji, kiedy pozwany w sprzeciwie, podniósł, że nie otrzymał informacji

o przelewie wierzytelności, strona powodowa winna wykazać, że doszło do przelewu wierzytelności składając oryginał lub potwierdzoną za zgodność z oryginałem kserokopię umowy przelewu wierzytelności wraz z załącznikami, czego nie uczyniła oraz przedstawić dowody na potwierdzenie, że zawiadomiła pozwanego o cesji (np. zwrotne potwierdzenia odbioru pism wysłanych pocztą).

Mając powyższe na uwadze, nie sposób zatem uznać, że strona powodowa skutecznie nabyła rzeczoną wierzytelność, a tym samym by wykazała swą legitymację procesową. Legitymacja procesowa bowiem to uprawnienie wypływające z prawa materialnego (konkretnego stosunku prawnego) do występowania z konkretnym roszczeniem przeciwko innemu konkretnemu podmiotowi. Nieistnienie natomiast legitymacji procesowej prowadzi do oddalenia powództwa, co też orzeczono w niniejszej sprawie.

W niniejszej sprawie pozwany ponadto skutecznie podniósł zarzut przedawnienia roszczenia.

Stosownie do przepisu art. 117 § 2 kc ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie o charakterze majątkowym, po upływie terminu przedawnienia może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Zgodnie z przepisem art. 118 kc, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi trzy lata.

W przypadku umowy o kredyt brak jest przepisów szczególnych, które regulowałyby odmiennie termin przedawnienia, dlatego zastosowanie w niniejszej sprawie ma termin wskazany w przepisie art. 118 kc. Nie ulega wątpliwości, że kredyt został udzielony przez kredytodawcę, w związku z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą, dlatego termin przedawnienia wynosi trzy lata.

Przepis art. 120 § 1 kc stanowi, że bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Zgodnie z poglądami wyrażanymi w doktrynie i w orzecznictwie sądów wymagalność jest to stan, w którym wierzyciel ma prawną możliwość żądania zaspokojenia przysługującej mu wierzytelności, przy czym chodzi tu o stan o charakterze obiektywnym, który ma swój początek w momencie uaktywnienia się wierzytelności - stanowi to początek biegu przedawnienia.

Jak wynika z zawartej umowy kredytu, kredyt miał być spłacony do dnia 25 sierpnia 2008 r. Strona powodowa nie wykazała kiedy roszczenie stało się wymagalne, a pozwany przyznał, że roszczenie stało się wymagalne w 2006 r., bowiem nigdy nie spłacał tego kredytu. Przyjąć trzeba, że bieg przedawnienia rozpoczął się najpóźniej w dniu

20.12.2008 r. Bieg trzyletniego terminu przedawnienia roszczeń o zwrot rat udzielonego pozwanemu kredytu upłynął zatem najpóźniej w dniu 25 sierpnia 2011 r.

Na skutek przelewu wierzytelność cedenta (dotychczasowego wierzyciela) przechodzi na cesjonariusza (nabywcę wierzytelności) w takim stanie, w jakim dotychczas istniała. Zasadniczo cesja nie wpływa na kształt wierzytelności, zmienia się jedynie podmiot uprawniony do żądania świadczenia. Dlatego też zmiana wierzyciela nie wpływa na bieg przedawnienia roszczenia, w szczególności nie jest okolicznością powodującą przerwanie czy zawieszenie biegu przedawnienia.

Strona powodowa złożyła pozew w dniu 29 stycznia 2016 r. W związku z upływem terminu przedawnienia roszczenie strony powodowej wobec pozwanego z tytułu kredytu przedawniło się. W związku z przedawnieniem należności głównej z tytułu umowy kredytu przedawnieniu uległy także należne odsetki od kwoty udzielonego kredytu, które przedawniają się najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego [por. uchwała 7 sędziów SN z dnia 26.01.2005 r., III CZP 42/04, publik. OSNC 2005/9/149].

Zgodnie z treścią przepisu art. 98 § 1 kpc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony (art. 98 § 3 kpc).

W niniejszej sprawie stroną przegrywającą proces jest strona powodowa, bowiem jej roszczenie zostało oddalone. Jednocześnie Sąd nie znalazł podstaw, aby sytuację strony powodowej uznać, za wypadek szczególnie uzasadniony, który byłby podstawą do zastosowania przepisu art. 102 kpc, a zatem winna ona zwrócić pozwanemu poniesione przez niego koszty procesu w kwocie 1.217,00 zł, na które składają się:

1. opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł;
2. zwrot kosztów zastępstwa procesowego w łącznej kwocie 1.200,00 zł.

Stawka kosztów zastępstwa procesowego została ustalona, zgodnie z treścią przepisu § 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie [Dz.U.2016.1668], na podstawie przepisu § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie [Dz.U.2015.1800 ze zm.] obowiązującego od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 27 października 2016 r.